

Pismo Święte w życiu Kościoła

1. Uczestnicząc w niedzielnej Mszy św. dostrzegamy, jak kapłan czytający Ewangelię z wielką czcią całuje księgę Pisma Świętego. Niekiedy Biblia wnoszona jest w uroczystej procesji i umieszczana na ołtarzu. **Te liturgiczne gesty świadczą, że dla wspólnoty wierzących, jaką jest Kościół, Pismo Święte ma fundamentalne znaczenie.**

2. Pismo Święte jest podstawowym źródłem naszej wiary. Jest to księga objawienia się Boga ludzkości; są w niej zapisane doświadczenia ludzi w obcowaniu z Bogiem.

3. Objawienie Boże zawarte w Piśmie Świętym staje się dostępne w Kościele. Kościół głosi Objawienie, tłumaczy je i chroni przed błędnym rozumieniem (por. 2 P 1,20). Objawienie Boże nie zostało dane każdemu człowiekowi z osobna, lecz ludzkiej wspólnocie: najpierw narodowi izraelskiemu – Ludowi Bożemu Starego Przymierza, a następnie wyznawcom Chrystusa – Ludowi Bożemu Nowego Testamentu. Świadcami i przekazicielami Objawienia byli w Starym Testamencie patriarchowie, prorocy i mędrcy, a w Nowym – sam Syn Boży, Jezus Chrystus, którego świadkami i głosicielami stali się Jego uczniowie, po nich zaś ci wszyscy, którzy dzięki ich świadectwu uwierzyli w Jezusa.

Zarówno w narodzie izraelskim, jak później w Kościele, ustne nauczanie Objawienia, Słowa Bożego, jest pierwsze. Dopiero z biegiem czasu zostaje ono spisane. We wspólnocie narodu izraelskiego powstaje w ten sposób Pismo Święte Starego Testamentu, we wspólnocie Kościoła powstają Ewangelie, Dzieje Apostolskie, Listy apostołów – czyli Pismo Święte Nowego Testamentu.

To, co głosili prorocy, a później to, co głosili apostołowie, nie pochodziło od nich samych: głosili Objawienie Boże. Prorocy głosili to, co im nakazywał Bóg, apostołowie to, co widzieli i słyszeli od Jezusa Chrystusa (por. 2 P 1,21). Zostało to, jak wierzymy, spisane pod natchnieniem Ducha Świętego. Jest zatem nie tylko słowem ludzkim, ale jest przede wszystkim Słowem Bożym: zachowanym na piśmie Bożym Objawieniem. Z tej racji Kościół, nauczając i wyjaśniając Pismo Święte, chce mu się w pełni poddawać, kierować się nim, nie odstępować od jego sensu ani na jotę, rozumiejąc, że jest to powierzony mu przez Boga depozyt. Wierzy też, że zgodnie z obietnicą Chrystusa, który zapewnił swoim uczniom „Ducha Prawdy”, ten sam Duch Święty, dzięki któremu Słowo Boże było wiernie głoszone, a później spisane, dziś czuwa nad jego wiernym nauczaniem i wyjaśnianiem przez Kościół.

Bóg dał Kościołowi Pismo Święte jako obowiązującą normę wiary, do której Kościół musi się ciągle przymierzać. Wszelkie życie religijne, które nie rodzi się i nie rozwija w zgodzie z Biblią, nie jest tym życiem, o które w chrześcijaństwie chodzi i które Bóg pragnie w chrześcijanach wzbudzać. Bóg bowiem, tak jak działał w życiu, śmierci i zmartwychwstaniu Jezusa oraz w pierwotnym Kościele, tak samo pragnie działać w nas, którzy uczestniczymy w dalszych etapach samej historii zbawienia, o której świadczy Biblia.

4. Dla rozwoju, umocnienia i pogłębienia wiary konieczna jest znajomość Pisma Świętego. Katechizm Kościoła Katolickiego cytując soborową Konstytucję o Objawieniu stwierdza: „Tak wielka tkwi w słowie Bożym moc i potęga, że **jest ono dla Kościoła podporą i siłą żywotną**, a dla synów Kościoła utwierdzeniem wiary, pokarmem duszy oraz źródłem czystym i stałym życia duchowego.” (KKK 131) Dlatego wszyscy wierzący są zachęceni do lektury Pisma Świętego: „Kościół usilnie i szczególnie upomina wszystkich wiernych (...), aby przez częste czytanie Pisma Świętego nabywali «najwyższą wartość poznania Chrystusa Jezusa» (Flp 3,8). «Nieznajomość Pisma Świętego jest nieznajomością Chrystusa» (św. Hieronim)” (KKK 133).

Czy zatem znajdujemy czas na lekturę Pisma Świętego? Czy jest ono dla nas źródłem poznania Boga? Czy uważnie słuchamy słów Pisma Świętego odczytywanych w liturgii Słowa?

Zapamiętajmy: Lektura Biblii jest niezastąpionym i koniecznym środkiem kształtowania w nas autentycznego życia chrześcijańskiego. Soborowa Konstytucja o Objawieniu mówi: „Tak wielka tkwi w Słowie Bożym moc i potęga, że jest ono dla Kościoła podporą i siłą żywotną, a dla synów Kościoła utwierdzeniem wiary, pokarmem duszy oraz źródłem czystym i stałym życia duchowego” (KO 21).

Ks. Janusz Kochański